

- Część pierwsza zarzutu drugiego: tytułem żądania głównego, naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań. Skarżąca twierdzi, że zasada ta powinna chronić przed odzyskaniem pomocy wszystkich beneficjentów pomocy aż do dnia opublikowania zaskarżonej decyzji, ponieważ publikacja decyzji o wszczęciu nie jest wystarczająca, aby naruszyć uzasadnione oczekiwania powstałe w wyniku oświadczeń Komisji Europejskiej przed Parlamentem Europejskim.
 - Część druga zarzutu drugiego: tytułem żądania ewentualnego, naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań i obowiązku uzasadnienia. Skarżąca twierdzi, iż Komisja Europejska niesłusznie wyłączyła z okresu, w jakim przysługuje ochrona uzasadnionych oczekiwań cały dzień publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej decyzji o wszczęciu postępowania, która doprowadziła do wydania zaskarżonej decyzji. W pierwszej kolejności, ponieważ zgodnie z przepisami wspólnotowymi ostatni dzień terminu powinien w całości zaliczać się do tego terminu; w drugiej kolejności, ponieważ wyłączenie wspomnianego dnia z okresu objętego ochroną uzasadnionych oczekiwań w sentencji zaskarżonej decyzji jest sprzeczne z uzasadnieniem tej decyzji.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności w odniesieniu do zasady uzasadnionych oczekiwań.
- Skarżąca podnosi, że nieproporcjonalne jest żądanie Komisji, aby w celu zastosowania zasady uzasadnionych oczekiwań w przypadku art. 1 ust. 4 zaskarżonej decyzji, istniały wyraźne przeszkody prawne dla transgranicznych połączeń jednostek gospodarczych.

(¹) Opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 21 maja 2011 r., L 135 s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2011 r. — Republika Grecka przeciwko Komisji

(Sprawa T-425/11)

(2011/C 282/83)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: P. Mylonopoulos i K. Boskovits)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2011) 3504 z dnia 24 maja 2011 r., dotyczącej pomocy państwa na rzecz określonych kasyn greckich [pomoc państwa C 16/2010 (ex NN 22/2010, ex CP 318/2009)]

Na poparcie skargi jako powody nieważności skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- 1) **Zarzut pierwszy:** Błędna wykładania art. 107 ust. 1 TFUE, dotyczącego pomocy państwa.

Skarżąca w szczególności wskazuje, że strona pozwana błędnie twierdzi, że stosowanie niższej opłaty za bilet w niektórych kasynach zapewnia im korzyść poprzez ograniczenie przychodów publicznych. Ponadto prawna i faktyczna sytuacja domniemanych beneficjentów pomocy nie jest podobna do sytuacji innych kasyn działających w Grecji, brak jest wpływu na wewnątrzspółnotową wymianę handlową ani konkurencja na rynku wewnętrznym nie jest zakłócona.

- 2) **Zarzut drugi:** Niewłaściwe, niewystarczające i wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie dotyczące udzielonej pomocy państwa

Skarżąca podnosi w szczególności, że uzasadnienie jest wewnętrznie sprzeczne, ponieważ przyznając, że stosowanie niższej opłaty za bilet może zwiększyć liczbę klientów w odnośnych kasynach, podczas gdy jednocześnie uzasadnienie to kwestionuje wzrost przychodów skarbu państwa spowodowany tym zwiększeniem liczby klientów. Oprócz tego uzasadnienie jest niewystarczające, jeśli chodzi o wykazanie korzyści i stwierdzenie wpływu na wewnątrzspółnotową wymianę handlową oraz jest w sposób oczywisty błędne, jeśli chodzi o wykazanie wybiórczego charakteru środka.

- 3) **Zarzut trzeci:** Odzyskanie pomocy narusza art. 14 rozporządzenia Rady nr 659/99/WE (¹).

Skarżąca w szczególności twierdzi, że pomocy nie żąda się od rzeczywistych beneficjentów, to znaczy od klientów kasyn stosujących niższą cenę biletu. Ponadto odzyskanie jest niezgodne z ogólną zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań ze względu na wcześniejsze orzecznictwo *Symvoulis tis Epikrateias* (greckiej rady państwa) i postępowanie skarżącej oraz z ogólną zasadą proporcjonalności, ponieważ nakłada nieproporcjonalne i nieuzasadnione obciążenie na domniemanych beneficjentów pomocy i wzmacnia konkurencyjną pozycję kasyn stosujących cenę biletu w wysokości 12 EUR.

- 4) **Zarzut czwarty:** Pozwana błędnie obliczyła kwoty, które mają zostać odzyskane.

Skarżąca twierdzi, że pozwana nie mogła dokładnie obliczyć wartości domniemanej korzyści uzyskanej przez beneficjentów pomocy i nie uwzględniła wpływu na popyt, jaki miało lub mogło mieć zastosowanie niższej ceny biletu.

(¹) Rozporządzenie Rady nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U L 83 s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2011 r. — Maharishi Foundation przeciwko OHIM (MÉDITATION TRANSCENDANTALE)

(Sprawa T-426/11)

(2011/C 282/84)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Maharishi Foundation Ltd (St. Helier, Jersey) (przedstawiciel: adwokat A. Meijboom)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie R 1294/2010-2;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „MÉDITATION TRANSCENDANTALE” dla towarów i usług z klas 16, 35, 41, 44 i 45 — zgłoszenie nr 8246704

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do części towarów i usług

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie odwołania i przekazanie sprawy ekspertowi celem dalszego postępowania

Podniesione zarzuty: Skarżący podnosi cztery zarzuty: a) naruszenie art. 75 i art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza nie powołała się wyraźnie na art. 7 ust. 1 lit. a) wspomnianego rozporządzenia,

jednak uznała, że znak towarowy „MÉDITATION TRANSCENDANTALE” ma charakter rodzajowy; b) naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza nieprawidłowo uznała, że rozpatrywany znak jest pozbawiony charakteru odróżniającego; c) naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza doszła do nieprawidłowego wniosku, że rozpatrywany znak składa się wyłącznie ze wskazówek mogących służyć w obrocie do oznaczania właściwości towarów lub usług, dla których dokonano zgłoszenia; d) naruszenie art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza nieprawidłowo uznała, że znak nie uzyskał w stosunku do towarów lub usług, dla których wystąpiono o rejestrację, charakteru odróżniającego w następstwie używania.

Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2011 r. — Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-429/11)

(2011/C 282/85)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (Bilbao, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Ruiz Calzado, adwokat, M. Núñez-Müller, Rechtsanwalt, i J. Domínguez Pérez, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 decyzji;

— pomocniczo, o stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 4 i 5 decyzji;

— pomocniczo, o stwierdzenie nieważności art. 4 decyzji, lub o odpowiednia zmianę jej zakresu, i

— o obciążenie Komisji wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko art. 1 ust. 1 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 12 stycznia 2011 r. w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię (zwanej dalej „decyzją”).